

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/55/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216010192
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4216010192.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci obžalovaného O. A., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného Olivera A. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 18.05.2017 sp. zn. 11T/26/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 27.09.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok súdu I. stupňa.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný O. A., narodený 2. septembra XXXX v L., bytom T., C. 1, u z n á v a v i n n ý m, že

dňa XX.novembra XXXX v čase medzi XX.XX hod. až XX.XX hod. v Hurbanove na U. ulici, po tom ako sa dostal nezisteným spôsobom do schodiska vchodu č. XX obytného bloku XXXX bez súhlasu nájomcov bytu číslo X Y. U., narodenej X.X.XXXX, trvale bytom T. U. č. XXXX/XX, ktorá je bývalou družkou obžalovaného a matkou ich spoločného dieťaťa, a G. L., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom E., L. ul. č. XXX/X, bez prihlásenia T. U. XXXX/XX, vykopol riadne zatvorené a uzamknuté vchodové dvere na tomto byte, následne vošiel do bytu, kde sa im obom vyhrážal zabitím a poškodeného G. L. sa pokúšal fyzicky napadnúť, následne ho poškodený G. L. vyzval, aby z bytu odišiel, čo však neurobil, v byte chcel zotrvať a opakovane sa vyhrážal poškodeným, že ich pozabíja, a G. L. sa ho podarilo z bytu následne po dvoch až troch minútach vyviešť, pričom správanie obžalovaného a jeho vyhrážky, vzbudili u poškodených obavu o ich životy, pričom k zraneniu poškodených nedošlo,
t e d a

- neoprávnene vnikol do obydľia iného, neoprávnene tam zotrval a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním,

- inému sa vyhrážal smrťou, takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a uvedený čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe,

t ý m s p á c h a l

- prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona,

- prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona,

z a t o s a m u u k l a d á

podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona nezistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, zistiac priťažujúce okolnosti podľa § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace nepodmienečne.

Podľa 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákon súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný O. A. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d/ Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.novembra XXXX v čase medzi XX.XX hod. až XX.XX hod. v Hurbanove na Nejedlého ulici, po tom ako sa dostal nezisteným spôsobom do schodiska vchodu č. XX obytného bloku XXXX bez súhlasu nájomcov bytu číslo X Y. U., narodenej X.X.XXXX, trvale bytom Hurbanovo Nejedlého č. XXXX/XX, ktorá je bývalou družkou obžalovaného a matkou ich spoločného dieťaťa, a G. L., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom Svodín, Krížna ul. č. XXX/X, bez prihlásenia Hurbanovo Nejedlého XXXX/XX, vykopol riadne zatvorené a uzamknuté vchodové dvere na tomto byte, následne vošiel do bytu, kde sa im obom vyhrážal zabitím a poškodeného G. L. sa pokúšal fyzicky napadnúť, následne ho poškodený G. L. vyzval, aby z bytu odišiel, čo však neurobil, v byte chcel zotrvať a opakovane sa vyhrážal poškodeným, že ich pozabíja, a G. L. sa ho podarilo z bytu následne po dvoch až troch minútach vyviešť, pričom správanie obžalovaného a jeho vyhrážky, vzbudili u poškodených obavu o ich životy, pričom k zraneniu poškodených nedošlo.

Za to bolo obžalovanému uložený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1, § 49 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 4 mesiace nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, obžalovaný podal odvolanie proti všetkým jeho výrokom, ktoré písomne odôvodnil sám, ako aj prostredníctvom obhajkyne.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok súdu I. stupňa považuje za číry nezmysel, pretože súd I. stupňa nebral do úvahy ako nespochybniteľný dôkaz záznam telefonátov na tiesňovú linku 158, ktorý podrobne zachytáva celý skutok tak, ako sa v skutočnosti stal. Tvrdil, že je nepochybné, že z jeho strany k žiadnym vyhrážkam smerovaným na poškodených nedošlo. Namietal, že z celého postupu od začiatku vyšetrovania až po prejednanie veci pred súdom sa riadne nezaoberali práve nahrávkami z volaní na tiesňovú linku. Bol pripravený o možnosť priznania sa, teda poľahčujúcej okolnosti, keď súd prijal obžalobu a nerozumie, ako mohol byť obžalovaný z prečinu nebezpečného vyhrážania. Čiastočne sa priznal iba k tomu, že sa dopustil trestného činu porušovania domovej slobody, avšak nedopustil sa trestného činu nebezpečného vyhrážania. Tento skutok, je podľa jeho názoru, vymyslený.

Obhajkyňa obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania poukázala na to, že súd I. stupňa nezistil riadne skutkový stav a vykonané dôkazy nevyhodnotil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., keď sa nevysporiadal so svedeckými výpoveďami poškodenej Y. U. a poškodeného L., ktoré sú rozporné. Namietal tiež nedostatočné zdôvodnenie odmietnutia vykonania dôkazu výsluchom maloletého syna, ktorý bol prítomný počas celého incidentu, pričom maloletý písomnú informáciu o tom, že svedkovia nehovorili pravdu, zaslal súdu. Namietal aj trest, ktorý mu bol uložený, ktorý považuje za neprimeraný, keď podľa jeho názoru súd I. stupňa pochybil aj v tom, keď nevhliadol u neho poľahčujúce okolnosti, hoci sa k spáchaniu skutku čiastočne priznal. Uviedol, že v súčasnosti sa stará o maloleté dieťa, s ktorým má vytvorený veľmi dobrý vzťah a nepodmienečným trestnom odňatia slobody by bol potrestaný práve jeho maloletý syn.

Navrhol, aby krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a vec tomuto vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obžalovaný i napriek riadnemu upovedomeniu nezúčastnil a svoju neúčasť žiadnym spôsobom ani neospravedlnil a preto bolo verejné zasadnutie v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por. vykonané v jeho neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí obhajkyňa obžalovaného zotrvala na podanom odvolaní, pričom prokurátor v zmysle písomného vyjadrenia k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť s tým, aby krajský súd sám rozhodol a konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e/ Tr. zák. a ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ zákaz zmeny k horšiemu (pretože odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor nepodal) a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, i keď z iných dôvodov ako ním namietaných.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že súd I. stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

Pokiaľ ide o skutkové okolnosti, tieto boli súdom I. stupňa správne zistené. Súd I. stupňa vychádzal pri ustálení skutkového stavu najmä z výpovedí poškodených Eriky U. a G. L., ktorí podrobne uviedli, že v kritický deň, t.j. 10.11.2015, obžalovaný kričal na chodbe pred bytom v T. na Nejedlého ulici, kde bývala poškodená Y. Nagyová spoločne s G. L. s tým, že vykopne dvere. Búchal a kopal do dverí, následne tieto dvere vykopol a obžalovaný vošiel do bytu spoločne so psom. Obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu a potom ako vošiel do bytu, kričal na nich, že ich zabije.

Sám obžalovaný priznal, že v uvedený deň bol pod vplyvom alkoholu a chcel vidieť svojho maloletého syna, pričom poškodená U. mu dvere neotvorila, preto volal políciu, aby prišli, lebo inak vykopne dvere, čo aj v skutočnosti urobil.

Na hlavnom pojednávaní uviedol, že neľutuje, že dvere vykopol, pretože chcel vidieť syna. Poprel, že by sa však bol niekomu tam z prítomných vyhrážal zabitím.

Tvrdenie obžalovaného, že sa nikomu nevyhrážal, je zachytené aj na zvukovom zázname na linku č. 158, kde volali poškodení, sa nezakladá na pravde, pretože ako vyplýva z tohto zvukového záznamu a následne z prepisov hovorov na tiesňovú linku 158, v kritický deň 10.11.2015 o 19.51 hod. volala Y. U. s tým, že obžalovaný sa vlámal do bytu, kde býva, bol tam aj so psom a vykopol dvere. V čase, keď bol ukončený rozhovor, jednoznačne vyplynulo, že sa v byte ešte nachádzal. V ten istý deň a v tú istú hodinu volal na tiesňovú linku aj G. L., kde rovnako popísal, že obžalovaný vykopol dvere do bytu v Hurbanove na Nejedlého XX, kde prišiel aj so psom, pričom takisto z tohto úradného záznamu ako aj zo zvukového záznamu vyplýva, že svedok L. uviedol, že obžalovaný je tam opitý a rozbíja dvere, pričom rozhovor bol ukončený.

Nie je pravdou, ako tvrdil obžalovaný, že priebeh celého deja je zachytený na týchto zvukových záznamoch, pretože po nahlásení oboma poškodenými, že obžalovaný sa im vlámal do bytu tak, že vykopol dvere, nie je zachytený celý a bol ukončený ešte predtým, ako poškodený L. vytlačil obžalovaného z bytu. To znamená, že jeho obrana, že sa nevyhrážal poškodeným, nemôže byť ani zachytená na týchto zvukových záznamoch, keďže boli ukončené skôr, ako sa celý dej odohral.

Ani odvolací súd, rovnako ako súd I. stupňa, nemal dôvod neveriť poškodeným, ktorí podrobne popísali, ako sa správal obžalovaný, keď vošiel do ich bytu.

O skutočnostiach, že obžalovaný sa mal poškodeným vyhrážať, svedčí aj úradný záznam ako aj zvukový záznam o volaní obžalovaného na tiesňovú linku 158, kde volal policajtom a oznámil im, že je v Hurbanove na Nejedlého, kde uviedol: „Tam ich hneď vybúcham“. Ďalej uvádzal: „Nech okamžite mi ukážu syna, lebo ich vybúcham, lebo mám na to práva aj na papieri, mám striedavú starostlivosť, má byť u mňa, nedali mi ho, tak vykopem dvere, ktoré tu stojím pred dverami, keď vykopem dvere, nikto mi nič nemôže povedať. Teraz tu stojím pred dverami. Vykopem. Nemôže mi nikto nič povedať.“

Na konci tohto úradného záznamu potom, čo mal obžalovaný už vykopnúť dvere, uviedol: „No, čo je ty sráč, ty buzerant“. Týmto bol hovor ukončený. Nasledujú potom ďalšie zvukové záznamy, kde už volali poškodení, o ktorých bolo uvádzané vyššie.

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný už keď volal policajtom, že vykopne dvere, sa vyhrážal, že ich tam „vybúcha“. S poukazom na tieto skutočnosti potom správne súd I. stupňa konštatoval, že bolo preukázané, že obžalovaný sa poškodeným potom, ako vykopol dvere a dostal sa do bytu, sa týmto vyhrážal. Tieto skutočnosti boli nepochybne preukázané z vykonaného dokazovania tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní súdu I. stupňa.

Súd I. stupňa konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d/ Tr. zák., pretože neoprávnene vnikol do obydľia iného, neoprávnene tam zotrval a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - násilím a prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu. Okrem toho bolo konanie obžalovaného tiež právne kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., keď inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a uvedený čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe.

Na rozdiel od súdu I. stupňa, odvolací súd dospel k záveru, že právna kvalifikácia konania obžalovaného ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d/ Tr. zák. nie je správna.

Trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., sa dopustí ten, kto neoprávnene vnikne do obydľia iného, alebo tam neoprávnene zotrvá, čím spácha závažnejším spôsobom konania, a prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu.

Podľa § 138 písm. d/ Tr. zák. za závažnejší spôsob konania sa považuje spáchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia, alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

V danom prípade nie je možné kvalifikovať konanie obžalovaného podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., pretože ustanovenie § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. predpokladá taký spôsob prekonania prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu do obydľia, ktorý nenapĺňa znaky vlámania podľa § 122 ods. 4 Tr. zák.

Prekonanie prekážky, ktorá bráni vniknutiu do obydľia, je subsumovaná pod pojem „vlámanie“ podľa § 122 ods. 4 Tr. zák. a teda ide o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., t.j. spáchanie činu závažnejším spôsobom konania - vlámaním - § 138 písm. e/ Tr. zák. Na základe hore uvedeného preto odvolací súd po správnom zistení skutkového stavu súdom I. stupňa zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. v celom rozsahu, keďže použitím nesprávnej právnej kvalifikácie bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a sám rozhodol tak, že obžalovaného uznal vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e/ Tr. zák., keďže neoprávnene vnikol do obydľia iného, v danom prípade do bytu v Hurbanove na Nejedlého ulici č. XXXX/XX, pričom tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania a to vlámaním, t.j. keď vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia, alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily (§ 122 ods. 4 Tr. zák.), keďže zamknuté dvere na byte vykopol.

Konanie obžalovaného bolo taktiež právne kvalifikované aj ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., pretože inému sa vyhrážal smrťou a to takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a tento čin spáchal na chránenej osobe a to osobe blízkej, čím v danom prípade je bývalá družka obžalovaného.

Námietka obžalovaného, že nebol vypočutý maloletý syn obžalovaného, je irelevantná, pretože ako vyplynulo z dokazovania a najmä výpovede poškodenej Y. U., tento maloletý nevidel incident, pretože s ním bola v izbe a keďže maloletý napísal tento list súdu v čase, keď v rámci striedavej starostlivosti bol u obžalovaného, aj odvolací súd zastáva názor, že tento mohol byť práve obžalovaným na napísanie tohto listu nahovorený.

Pokiaľ ide o trest, v danom prípade odvolací súd prevzal výrok o treste z rozsudku súdu I. stupňa, keď tento pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., t.j. podľa zásad pre ukladanie trestov, keď trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchanie činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Obžalovaný bol v minulosti 5-krát súdne trestný, z toho v troch prípadoch sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 23.04.2015 sp. zn. 3T/21/2015 pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., pričom mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky, t.j. do 24.04.2018 a zároveň bol mu uložený aj zákaz požívania alkoholických nápojov, omamných a psychotropných látok, ako obmedzenie v rámci probačného dohľadu. Týmto rozsudkom bol zrušený rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 06.11.2014 sp. zn. 2T/119/2014 vo výroku o treste, ktorým mu pre prečiny útoku na verejného činiteľa podľa § 321 ods. 1 písm. a/ a § 324 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a zároveň mu bolo uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Je nepochybné, že obžalovaný, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku, je závislý na alkohole a drogách. I napriek zákazu požívania alkoholických nápojov a omamných látok obžalovaný pod vplyvom alkoholu sa dožadovoval v tento deň návštevy svojho syna, pričom návštevu si vynútil násilným spôsobom a to tým, že vykopol dvere na byte matky jeho syna a jej ako aj jej druhovi sa tam vyhrážal zabitím.

Správne súd I. stupňa u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pretože poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. vyžaduje priznanie sa k spáchaniu trestného činu a úprimné oľutovanie. Obžalovaný v danom prípade sa priznal iba čiastočne, t.j. že vykopol dvere na byte poškodených, ale tento čin vôbec neoľutoval, keďže aj sám sa na hlavnom pojednávaní vyjadril, že to neľutuje.

Naopak obžalovanému priťažovalo, že už bol pre trestný čin odsúdený a priťažovalo mu aj, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. m/, písm. h/ Tr. zák.).

Na základe týchto skutočností potom obžalovanému bol ukladaný trest podľa trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, v danom prípade je to trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., kde je možné uložiť trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov.

Keďže u obžalovaného prevyšoval pomer priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi, túto trestnú sadzbu súd v zmysle § 38 ods. 4 upravil tak, že zvýšil dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a vychádzal tak z trestnej sadzby 2 roky 4 mesiace až 5 rokov.

Odvolací súd rovnako ako súd I. stupňa mal za to, že na obžalovaného bude potrebné pôsobiť trestom spojeným s odňatím slobody, pričom za primeraný v tomto prípade považoval trest súhrnný na samej spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, t.j. vo výmere 2 roky a 4 mesiace. Keďže obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nebolo možné v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák. uložiť obžalovanému podmienený trest, keďže sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia dopustil ďalšej úmyselnej trestnej činnosti.

V zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu nebol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.